

MIKLYA ZSOLT

*Patics**Koszorú egy szonettregényből*

1

*Nem csodálkozik, aki erre téved,
a lombok rései közt pont kilát,
tág eget lát, levélrés-optikát,
tiszta közökön át távolba réved.*

*A távol járdára szórt fényein
áthajt egy árnyék. Méla kerékpáros.
Színfoltokkal telehintve a város.
Hová került a leszerelt Lenin?*

*A Makai-villa előtt megállok,
a túloldalon termál gőzölög,
különben semmi pára. Színködök.*

*A levegőben fénycsillókat látok.
Eloldódnak a földtől a platánok.
Mozog minden, és csiklandoz, pörög.*

2

*Mozog minden, és csiklandoz, pörög,
oldódni kezd a kreatúra bennem,
beszáradt festék a padlás-kietlenben,
hol nem laknak, csak holt festékrögök.*

*A tanyabeálló jegenyefáin
varjúraj károg, füleket hegyez,
micsoda atonális zene ez,
míg kevergeted papucsállatkáid.*

*Szemed csal, csilló fényeken köröz,
a varjúzene nem megoldóképlet,
az allegorikus szekértenyészet*

*a pantheonban nem rejt ördögöt,
csak katalógusszámot. Málló készlet.
Mebámulom az alvó földkődöt.*

3

*Mebámulom az alvó földkődöt,
bús lovat festett rá Tornyai, álmos
sorsot, a rónán, hol Isten is János,
majd szétszedi a kor, többek között.*

*Valami szét-, valami összetart,
zoomoló szemmel látom a világot,
Bethlen Gábor Gimnáziumba járok,
udvara tágas, sohasem kihalt.*

*Diákok antik szarkofágokon
üldögélnek, halottak szellemével
lakoznak együtt, élvezi a stréber,*

*a beszivárgott távoli rokon,
ki mindent megtanul, középfokon,
míg gyomrában lebomlik mind az étel.*

4

*Míg gyomrában lebomlik mind az étel,
azért sem alszik, ameddig emészt.
Ki akarta, hogy vegyen benne részt?
Kitől a többértelmű paraméter?*

*A kút négy oldalán a felirat
olvashatatlan, mégis iható.
A part alatt emlék csupán a tó.
A tudomány mindenkit átítat.*

*A part alatti rétegekbe bújusz?
Vagy átszivárogsz a falrepedésen?
Ki meg akar találni, legyen készen,*

*hol itt, hol ott, elrejt a régi kút.
Csorbái között leled meg hazádat,
csorvási vagy, szíved hiába lázad.*

5

*Csorvási vagy, szíved hiába lázad.
A 'csorvás' szláv szó, 'homokost' jelent,
homokpadot, vízázta fűvenyt,
partján paticsból építheted házad.*

*Karók közé vesszőket fon karod,
a házfalat sárral tapasztod szépen,
napon kiszikkad, és a fal tövében
megőrzi a sár hüvelykujnyomod.*

*Ha jön az ár, falad úgyis lemossa,
partot terít köréd a lágy iszap,
termékeny réteg, magot befogad,*

*kiönti lelkét, mint a terra rossa,
míg halmait a futó víz nyaldossa,
nem korlátozza kimért térfogat.*

6

*Nem korlátoz a kimért térfogat,
kiálló csontok és lapockaívek,
a bordakosár megtartja a szívet,
míg áradása mindent átmosat.*

*Hiába lettél újra vérszegény,
a műtét sikerült, s a fehér ágyat
egyszer csak ellepik az osztálytársak,
hevül a szív, akár egy lányregény.*

*A vér lefut, majd hirtelen kiárad,
sodra előnti minden célokat,
ismerős ritmus tölti be a szádat,*

*mozgatja nyelved, koccantja fogad,
nem tudod, honnan jött, mivégre támad,
a jövő évre mit is tartogat.*

7

*A jövő évre mit is tartogat
a versenyprogram, már nem érdekel.
A matekot is csak érteni kell.
A képlet eredete hívogat.*

*A longitudinális indulat
épp betalál két impulzus között.
Mint aki más vidékre költözött,
de utoléri egy-két távirat.*

*Távírásként írod le belső lázad.
Az ujjad éber, pulzusán kopog,
jeleket ad tovább, nem biztatod,*

*nem kérleled, mikor a versed sápad.
Legépeled. Az asztalon hagyod.
Létigék. Létidők. Másfél évszázad.*

8

*Létigék, létidők, másfél évszázad,
a feketeleves még hátravan.
Falut kutat, népet keres a van.
Járja a széthulló determináltat.*

*Mint istenadta szép fossziliákat,
bámul meg annyi nádat, vályogot,
hogy gyomra mordul, éhesen korog,
kóstolgatni a gusztusa feltámad.*

*Nagybátyámék Szeghalomra kerültek,
tanítóból lett Sárrét-kutató.
Felcsillan szeme, s ami biztató,*

*elolvassa a dolgozatom. Én meg
iszom szavait. Gyűjtenivaló
van itt is bőven. Gyere csak, ezt nézd meg.*

9

*Van itt is bőven, gyere csak, ezt nézd meg,
sok korsó, butélia és köcsög
között keresgél, haját simít, köhög,
két kőbaltafejet vesz elő. Szépek.*

*Az egyik kisebb, marokba való.
A másikon furat a baltanyélnek.
Karcolt mintájú edénytöredékek.
Gyékényszövet, köröm nyoma. De jó.*

*A Mágor-dombon kazalnyit találtak.
Vizekjárta helyen élhettek itt
az első magvetők. Utódaik*

*sokáig vízzel keltek, vízzel háltak.
Ha nád kellett, ha gyékény, akkor vágtak.
Vizből teremtek lakóházaik.*

10

*Vizből teremtek lakóházaik,
sárból az élet, nem tudom, mióta,
tudja ezt jól, aki nem idióta,
mi tartja, mi nem, zölden ágait.*

*Érmellék, Fokköz, Kenderes, Zsebengő,
kertnevek őrzik szüretnek nyomát,
járod a kertek dűlőit tovább,
kunyhókat vizsgálsz, akad még egy-kettő.*

*Sárral tapicskolt vessző-, nádpatics,
jól megszikkadt falkéreg, amint látod,
bírná a vizet, nem úgy, mint a vályog.*

*Évezredek alatt sem változik
az anyagtulajdonság, míg szivárog
a mélyben egy-egy ér, gyökérladik.*

11

*A mélyben egy-egy ér, gyökérladik,
meanderkigyók ezrei kísérenk,
a vessző kacsokkal fogózva tér meg,
mutatja termő áldozatait.*

*Adatközlőid mást is eszközölnek.
Ki pajkosan, ki sóvárogva kér,
ne adatokat hallj, amíg beszél.
Embert hallgatni tán neked is könnyebb.*

*Falat mérsz, alaprajzot vázolsz éppen,
megérkezik a gyászoló család,
nemrég temették el a nagypapát,*

*kijöttek megnézni a kertet, szép rend
van még mindig, ki gondozza tovább,
el kéne adni, de nem sokat érhet.*

12

*El kéne adni, de nem sokat érhet.
A ráfordított időt számolod.
Kiszámíthatatlan minden dolog,
amiről el kell mondani, hogy élet.*

*Nagy szavak, persze. Nagy indulatok.
Nagyapák rúgta ásófejek, ágyak.
Katalogizált, leletmentett tárgyak.
El nem mentett mosolyok, sóhajok.*

*Míg szortírozol, a determináltak
sora menetel előtted, akik
kilépni nem tudtak, de úgy csináltak,*

*hogy jobb lesz így, egy kicsit kulturáltabb.
A meander tankönyvekben lakik,
gát szabályozza biztos partjait.*

13

Gát szabályozza biztos partjait,
a Tisza mégis minden évben árad.
A Berettyó is. Gátjaikról láttad.
Az ártéren kócsag, gém is lakik.

Pákászok nem. A gátmenti tanyákat
nem lepi meg a víz. Csupán a szik.
Kéreg alatt a róna aluszik.
Sóvirág kékje lepi el a tájat.

A gáton ma kerékpárút vezet,
ki sétálni akar, az is ott lépked,
van hely, a kerékpár elöl kitérhet,

míg bámulja a parti fűzeket.
A szik virágzik, hőségben reped.
A száraz sóvirág sokáig élhet.

14

A száraz sóvirág sokáig élhet,
télen kiszikkad, vázában zörög,
ha huzat éri, nem tartja a rög.
Egy idő után jelentős porfészek.

A gáton sétáltunk, virágot szedtünk
az oldalán, míg biztatott a nap,
a fűszer kékje mindenre kihat,
a sóvirágtól jobb lesz majd a kedvünk.

Ecsegen történt már, múltak az évek,
Berettyó-parton ütöttünk tanyát,
az árteret átütötte a nád,

kunyhót építettünk, csináltunk révet
kakatutajnak. Sültbolondnak néztek.
Ne csodálkozzon, aki erre téved.

15

Nem csodálkozik, aki erre téved,
mozog minden, és csiklandoz, pörög.
Mebámulja az alvó földkődöt,
míg gyomrában lebomlik mind az étel.

Csorvási vagy, szíved hiába lázad,
ne korlátozza kimért térfogat.
A jövő évre mit is tartogat?
Létigék, létidők. Másfél évszázad.

Van itt is bőven, gyere csak, ezt nézd meg,
vízből teremtek lakóházaik,
a mélyben egy-egy ér, gyökérladik.

El kéne adni, bár nem sokat érhet,
gát szabályozza biztos partjait.
A száraz sóvirág sokáig élhet.